

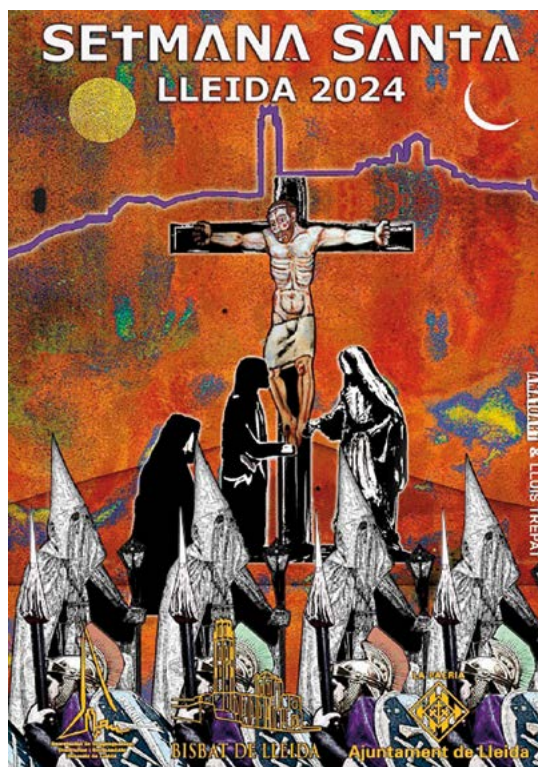
PROP DE VOSALTRES

Prop de la Setmana Santa

Estimats diocesans:

Els dies de Setmana Santa —Passió, Mort i Resurrecció de Jesús— tenen un significat especial per les comunitats cristianes que durant un temps han preparat els actes litúrgics, les devocions i han organitzat les processons als carrers. Això també es nota en la vida de la nostra societat que es prepara per a unes vacances curtes, uns viatges més o menys llargs i, és clar, per participar en les celebracions religioses. Tots, d'alguna manera, se submergeixen en aquest àmbit singular de característiques sagrades. Fins i tot, fugint de les aglomeracions, a molta gent agrada l'ambient i el perfum dels carrers i de les processons. Per aquest motiu torno a desitjar a tothom que posi en la pràctica diària la fidelitat i la coherència de les seves conviccions i, per descomptat, de la seva fe. No és gens estrany, això, i coincideixo amb moltes altres persones quan afirmen que la religiositat ha de començar des de l'interior de l'ésser humà, encara que l'extern és complementari i, alhora, necessari.

Els dies previs a aquestes celebracions les seus de les diferents germandats i confraries s'omplen de confreres enllestint els detalls dels passos, dels recorreguts i endreçant els propis vestits. Són, sobretot, laics perquè, com sabeu, hi ha els altres dos sectors, els clergues i els membres de la Vida Consagrada, que completen el conjunt del poble cristià. Lògicament, el laicat és molt més nombrós a l'Església, i on es nota més és, principalment, en la composició del món confrare. Hi ha un consiliari, però també desenes de socis que opinen i decideixen, perquè prèviament s'organitzen i es comprometen per complir tan bé com sigui possible les

seves finalitats. En aquests moments l'Església, i el papa Francesc amb la seva iniciativa sinodal, insisteixen en la responsabilitat baptismal de tothom i busquen un major protagonisme del laicat en els diferents àmbits de la vida i missió eclesials. És essencial que els tres sectors aprofundeixin i compleixin la seva funció al servei del Poble de Déu, ja que es complementen, s'ajuden i, amb la gràcia de l'Esperit Sant, construeixen una comunitat més autèntica i creïble, més evangèlica i més oberta al servei de tothom, més corresponsable i

amb decisions compartides que ens comprometen a tots.

Les associacions de fidels, com les nostres famílies, en saben molt, de convivència, i l'experimenten a cada moment en la distribució de funcions al seu interior, que es funden en l'amor, en el respecte mutu i en la llibertat individual. Seguint aquest esperit, tots els seus membres treballen a favor dels altres i del conjunt de tal manera que tots se senten participants de l'activitat ordinària. Segurament la millor imatge de la col·laboració i del servei entre diverses persones és la família. La mateixa Església també la podem considerar com la gran família dels fills de Déu. En aquest sentit, les parròquies i totes les comunitats han entrat en la participació sinodal i estan treballant en petits grups responen els qüestionaris que ens proporciona la Secretaria del Sínode. És una tasca lenta, però consistent. Cal saber escoltar, però alhora estem obligats a opinar i a donar la nostra versió dels fets; a obeir amb docilitat i a organitzar amb afecte; a comptar, en definitiva, amb tothom, aprofitant les qualitats i facultats de cadascú al servei del bé comú.

Els Consells Diocesans de la nostra comunitat han elaborat un pla d'actuació per a tots els membres i, durant aquests mesos, responen unes qüestions per enviar-les als serveis de la Conferència Episcopal, que redactarà un document perquè el Sínode del pròxim mes d'octubre sigui estudiat i debatut en presència del Papa. Us agrairia a totes les Germandats i Confraries que acollissiu com a mètode de treball les indicacions sinodals.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Monsenyor Argüello, nou president de la CEE

Monsenyor Luis Argüello, nascut el 1953 a Meneses de Campos (Palència) i actual arquebisbe de Valladolid, és el nou president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), en substitució del cardenal Juan José Omella, després que fos elegit el passat 5 de març en el marc de l'Assemblea Plenària de la CEE.

Argüello va ser elegit en primera votació per majoria absoluta (48 vots) dels bisbes amb dret a

vot (78 en total). La mateixa assemblea ha designat el bisbe de Solsona, Francesc Conesa, president de la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe.

D'altra banda, la Santa Seu va fer públic el 29 de febrer que el papa Francesc ha nomenat bisbe de Girona fra Octavi Vilà i Mayo, monjo de l'orde del Cister i abat del Monestir de Santa Maria de Poblet des del 3 de desembre de 2015.

CERCA DE VOSOTROS

Cerca de la Semana Santa

Queridos diocesanos:

Los días de la Semana Santa —Pasión, Muerte y Resurrección de Jesús— tienen un significado especial para las comunidades cristianas que durante un tiempo han preparado los actos litúrgicos, las devociones y han organizado las procesiones en las calles. También se nota en la vida de nuestra sociedad que se acomoda a unas vacaciones cortas, a unos viajes más o menos largos o, cómo no, a participar de las celebraciones religiosas. Todos, de alguna manera, se sumergen en este ámbito singular con características sagradas. Aun huyendo de las aglomeraciones agrada a mucha gente el ambiente y el perfume de las calles y de las procesiones. Vuelvo a desear con este motivo que todos apliquen en su vida la fidelidad y la coherencia de sus convicciones y, por supuesto, de su fe. No es nada extraño. Me parece coincidir con otros muchos cuando afirman que la religiosidad debe empezar desde el interior del ser humano. Lo externo es complementario y también necesario.

Durante los días previos a estas celebraciones las sedes de las distintas hermandades y cofradías se llenan de cofrades ultimando los detalles de los pasos, de los recorridos o adecentando los propios vestidos. Son fundamentalmente laicos porque, como todos sabéis, hay otros dos sectores, los clérigos y los miembros de la Vida Consagrada que completan el conjunto del pueblo cristiano. Lógicamente en la Iglesia es mucho más numeroso el laicado y donde más se nota precisamente es en la composición del mundo cofrade. Hay un consiliario pero decenas de socios que opinan y deciden porque previamente organizan y se comprometen para cumplir lo mejor posible sus finalidades. En estos momentos la Iglesia, y el papa Francisco en particular, con su iniciativa sinodal, insisten en la responsabilidad bautismal de todos y buscan un mayor protagonismo del laicado en los distintos niveles de la vida y misión eclesiales. Es esencial que los tres sectores profundicen y cumplan su función al servicio de todo el Pueblo de Dios; se complementan, se ayudan y, con la gracia del Espíritu Santo, construyen una comunidad más auténtica y creíble; más evangélica y más abierta al servicio de todos; más corresponsable y con decisiones compartidas que nos comprometen a todos.

Las asociaciones de fieles, como nuestras familias, saben mucho de convivencia y lo experimentan en cada momento en la distribución de funciones en el interior de las mismas que se fundan en el amor, en el respeto mutuo y en la libertad individual. Aceptando esto último todos sus miembros trabajan en favor de los demás y del conjunto de tal manera que todos se sientan partícipes de la actividad ordinaria. Seguramente la mejor imagen de la colaboración y del servicio de varias personas sea la familia. Así también podemos considerar a la propia Iglesia como la gran familia de los hijos de Dios. En ese sentido las parroquias y todas las comunidades han entrado en la participación sinodal y están trabajando en pequeños grupos respondiendo a los cuestionarios que nos proporciona la Secretaría del Sínodo. Es una tarea lenta pero consistente, hay que saber escuchar pero también estamos obligados a opinar y a dar nuestra propia versión de los hechos. A obedecer con docilidad y a organizar con cariño. A contar, en definitiva, con todos aprovechando las cualidades y facultades de cada uno al servicio del bien común.

Los Consejos Diocesanos de nuestra comunidad han elaborado un plan de actuación para todos los miembros y, durante estos meses, responden a unas cuestiones para enviarlas a los servicios de la Conferencia Episcopal que elaborará un documento para que el Sínodo del próximo mes de octubre sea estudiado y debatido en presencia del Papa. Os agradecería a todas las Hermandades y Cofradías que acojáis como método de trabajo las indicaciones sinodales.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Innovador cartell per a la Setmana Santa de Lleida

El Secretariat de Confraries, Congregacions i Germandats va presentar, el passat 29 de febrer al Palau Episcopal de Lleida, el cartell de la Setmana Santa d'enguany, obra de l'artista Amadeu Bonet. La directora del Secretariat, Montse Sánchez, va assenyalar que el cartell, d'una composició innovadora, «pot generar una emoció diferent, perquè fins ara s'havien fet sempre partint de la iconografia de les imatges religioses de Lleida, o amb fotos d'algun pas o acte en concret».

El cartell del polifacètic artista lleidatà Amadeu Bonet, ret homenatge al pintor targarí Lluís Trepal i al seu Crist de la Capella del Santíssim de la parròquia de Sant Ignasi.

Per la seva part, la Mare de Déu de la Soledat lluirà, el divendres 5 d'abril, l'antic mantell blau de Pasqua acabat de restaurar en la solemne cloenda de l'Any de la Mare de Déu de la Soledat, amb una Eucaristia a l'església de la Sang.

Recés de Quaresma a la Catedral

La Catedral de Lleida va acollir, el passat 3 de març, el recés de Quaresma, dirigit pel bisbe Salvador. El recés va començar amb el res del pànostre, seguit d'una intervenció del bisbe, que es va dividir en quatre punts. Va parlar, a nivell personal, de la Quaresma d'aquest 2024; del moment eclesial que vivim; del missatge del Papa per a la Quaresma; i de qui i per qui ens sentim acom-

panyats en aquest camí. El prelat va destacar que la Quaresma és un moment de conversió en què Crist ens obre una esclatxa perquè ens trobem amb Déu, un moment per mirar al nostre interior i fer un esforç per canviar. En la seva intervenció, també va dedicar un temps a parlar del Sínode i del desig del papa Francesc per presentar una Església clara, neta, transparent i corresponsable.

Trobada de catecúmens del curs

Els catecúmens de la diòcesi, aquelles persones que es preparen per a rebre els sagraments d'iniciació cristiana, van participar el passat 1 de març en la segona trobada d'aquest curs 2023-2024 amb el bisbe Salvador a la Casa de l'Església-Acadèmia Mariana. També hi van assistir catequistes i mossens de les parròquies de la Mare de Déu de Montserrat, el Carme-Sant Joan, el Pilar-Magdalena, Sant Martí i Sant Jaume. El bisbe va parlar sobre la conversió cristiana i els

assistents van compartir les seves vivències en petits grups.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «Tots patim mancances, solituds, buits que necessiten ser satisfets. Quan sentim la temptació de tancar-nos

en nosaltres mateixos, acudim a Maria, Mare de la Plenitud; quan no aconseguim desembolicar els nusos de la vida, busquem refugi en Ella» (1 de gener).

@Pontifex_es: «El combat espiritual ens condueix a mirar des de prop aquells vicis que ens encadenen, i a caminar, amb la gràcia de Déu, cap a aquelles virtuts que poden florir en nosaltres, portant la primavera de l'Esperit a la nostra vida» (3 de gener).

@Pontifex_es: «Hi ha una paraula que ressona de mode especial en les dues principals festes cristianes. És la paraula "pau". La pau és primàriament un do de Déu, però al mateix temps és la nostra responsabilitat» (8 de gener).

@Pontifex_es: «Si fóssim capaços de mirar als ulls a les víctimes de la guerra, d'evocar la seva història personal, veuríem la guerra com el que és: una immensa tragèdia, una massacre inútil que colpeja la dignitat de cada persona sobre aquesta terra» (9 de gener).

Els campanars, eix de les activitats de Catalunya Sacra

Una conferència sobre la campana Mònica del campanar de la Seu Vella, restaurada el 2022 a Àustria, ha estat la primera de les vit-i-dues activitats que proposa Catalunya Sacra en la seva agenda per al 2024. Aquesta activitat, celebrada el 10 de març, va comptar amb una ponència d'una hora i mitja a càrrec de Joan Ramon González, i és l'única que es desenvolupa a la diòcesi de Llei-

da, mentre que estan previstes altres iniciatives en espais de la pro-

víncia que formen part dels bisbats d'Urgell i Solsona.

Catalunya Sacra va presentar, el 28 de febrer, la seva agenda d'activitats que tindran com a eix central els campanars. La presentació es va fer al Caixaforum Macaya de Barcelona, amb la participació de Mons. José Tolentino Mendonça, prefecte del Dicasteri per la Cultura i l'Educació de la Cúria Romana.

Jornada de Pastoral Penitenciarària

Una seixantena de persones van assistir, el dia 2 de març, a la XXVIII Jornada de Pastoral Penitenciarària dels bisbats amb seu a Catalunya, que va tenir lloc a la Casa de l'Església-Acadèmia Mariana, i on van rebre formació, van intercanviar experiències i van valorar qüestions a millorar en el seu àmbit. La jornada, convocada pel Secretariat de Pastoral Penitenciarària de Barcelona (SEPAP), pels secretariats diocesans de Pastoral Penitenciarària dels bisbats a Catalunya i les capellanies de pre-

sons, anava adreçada al voluntariat de presons i a qualsevol per-

sona que hi pogués estar interessada.

Premis de mariologia i de música processional

El jurat del Premi al millor estudi, treball o assaig teològic sobre la Soledat de Maria, ha estat atorgat a sor Maria Victoria Triviño Monrabal,

superiora de les Clarisses del Santuari del Sant Crist de Balaguer, pel seu treball de Mariologia titulat *Soledad de la Madre del Señor*. El premi havia estat convocat per l'Acadèmia Mariana en el marc del Certamen Marià 2023, dedicat a la Mare de Déu de la Soledat, titular de la Congregació de la Puríssima Sang de Lleida.

D'altra banda, el concert de Setmana Santa del passat 16 de març va permetre escoltar les dues peces finalistes del concurs de composicions musicals per proveir la Mare de Déu de la Soledat d'una marxa pròpia en les processons, obres d'Antoni Josep Alburquerque i de Francisco Javier Mondaza.

REFLEXIONS

Amb palmes i rams

Estava anunciat. El Messies seria entronitzat enmig de cants i signes de benedicció: «Beneix el qui ve en nom del Senyor. Ordeneu una processó amb rams fins a les vores de l'altar» (Sl 117,26-17).

Avui es compleix aquesta paraula de l'Escriptura. Però solament en part. No és una processó triomfal sinó pacífica. No és grandiosa sinó humil. No és universal sinó dels petits. No és apoteòsica sinó com un ferment de pacifisme i d'humilitat.

D'aquesta entrada de Jesús a Jerusalem ens en queden tres símbols:

- Un pollí. No un cavall fort i elegant, sinó un pollí. També estava escrit: «Mira, el teu rei ve cap a tu muntat en un ase, en un pollí, un fill de somera» (Za 9,9-10). En farem poques de guerres amb un pollí. El seu valor precisament està en el que significa: mansuetud, humilitat, negació... al revés del que cerquem en un cavall de guerra.
- Lloances messiàniques. Les lloances van adreçades a Déu i al qui ve en el seu nom. No s'alaben les grandeses humanes. Es beneeix el qui arriba com a rei en nom del Senyor. Lluc ho deixa molt clar utilitzant el mateix missatge de Nadal: «Pau en el cel i glòria en les altures» (Lc 19,38).
- Els infants. Cridaven entusiasms, fins i tot en el temple. Tant que les autoritats reclamen a Jesús. Però havien de ser els infants perquè ells són els preferits en el Regne de Déu. I perquè són el millor signe dels valors del Regne: «és dels qui es fan com ells» i perquè «amb la paraula dels infants i dels nans t'has fet cantar una lloança» (Sl 8,3).

Aquesta entrada solemne de Jesús a Jerusalem com a Messies és una victòria:

- La victòria de la pau sobre les violències humanes. S'anuncia la pau i es fa opció per la senzillesa.
- La victòria de la humilitat sobre les grandeses humanes. Es prefereix els petits i el qui humanament no compten.
- La victòria de l'alegria de l'Esperit sobre les tristesses humanes. Desborda l'entusiasme que ve de Déu.
- La victòria de l'esperança sobre els desenganys humans. S'acull i es beneeix la utopia.

Encara avui Déu ve a l'encontre dels homes per anunciar-nos el seu amor i la seva salvació.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-4.6-7 / Sl 26 / Jo 12,1-11]. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jo 13,21-33.36-38]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Rupert (s. VII-

VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; sant Alexandre, soldat mr.; santa Lídia, mare de família, mr.

28. □ Dijous Sant. Missa de la Cena del Senyor [Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jo 13,1-15]. Sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ Divendres Sant. Celebració de la Passió del Senyor [Is 52,13-53,12 /

Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Ciril, diaca i màrtir; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg. a Toledo.

30. ■ Dissabte Sant. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. □ Diumenge vinent, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia) [Vetlla: després dels textos de

la Llei i dels Profetes: Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-8. Missa del dia: Fets 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8 / Jo 20,1-9; o bé: Mc 16,1-8); o bé a la Missa vespertina: Lc 24,13-35]. Sant Benjamí, diaca i màrtir (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, verge romana i màrtir; beat Amadeu (1472), duc de Savoia.

Diumenge de Rams

o de la Passió del Senyor (B)

COMENTARI

«Jesucrist es feu obedient fins a la mort. Per això Déu l'ha exalçat com a Senyor»

Comencem avui la Setmana Santa i les lectures ens conviden a viure-la intensament. Sant Pau en fa una síntesi de tot el que celebrem: *Jesucrist que era de condició divina no es volgué guardar gelosament la seva igualtat a Déu sinó que es va fer no-res fins a prendre la condició d'esclau. Déu mateix es fa home. I no solament es fa un esclau sinó que a més es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. És el que celebrarem aquests dies fins arribar a la nit de Pasqua en què es farà realitat el que diu també l'apòstol: Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra reconegui que Jesucrist és Senyor. És justament el que viurem la nit de Pasqua, durant cinquanta dies i tots els diumenges de l'any. Jesús que dona la vida per salvar-nos del pecat, ressuscita a una vida absolutament nova que el fa Senyor de tot el món i que ens salva d'allò que ens fa més por que és la mort. La primera lectura també ens hi ha preparat amb un text que sembla una anticipació de la passió que llegim a l'evangeli: He parat l'esquena als qui m'assotaven; les galtes als que m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. Però el Senyor Déu m'ajuda. Mai no estem sols en el dolor i en el sofriment. I a l'evangeli llegim la passió que comença amb la traïció de Judes i la institució de l'Eucaristia. Després ja entrem a l'hort de Getsemaní i anem seguint tot el camí de la creu fins a la crucifixió, mort i sepultura de Jesús. Aquest condemnat a mort crida l'atenció del centurió que proclama: *Aquest home era Fill de Déu*. La forma d'afrontar el dolor, el sofriment i la mort li han fet descobrir en Jesús a Déu mateix i hi creu. Hem d'aprendre l'amor, la humilitat, la paciència, la confiança en Déu de Jesús. I a ser com el cirineu, i no com Pere que el va negar o com Judes; a penedir-nos com el bon lladre, a acompanyar-lo amb amor com les dones, a creure com el centurió, acceptar també el nostre camí de la creu.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (Versió abreujada)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.» C. També se'n burlaven els grans sacerdots comentant amb els mestres de la Lleï: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu, i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.» C. També li feien retrets els qui havien estat crucificats amb ell. Jesús llançà un gran crit i expirà. C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: † «Elohi, Elohi, ¿lamà sabactani?» C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies.» C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo.» C. Jesús llançà un gran crit i expirà. C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47) (Versión abreviada)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «Tú que destruyes el templo y lo reconstruyes en tres días, sálvate a ti mismo bajando de la cruz.»

C. De igual modo, también los sumos sacerdotes comentaban entre ellos, burlándose: S. «A otros ha salvado y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos.»

C. También los otros crucificados lo insultaban. C. Al llegar la hora sexta toda la región quedó en tinieblas hasta la hora nona, Jesús clamó con voz potente: —† «Eloí Eloí, lemá sabaqtaní?». (Que significa: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?»). C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, llama a Elías.» C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo.»

C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró. C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurión, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo: S. «Verdaderamente este hombre era Hijo de Dios.»